

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **H. S., B., I.**, zast. JUDr. M. N., advokátom so sídlom R., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/225/4532/2009/990770-r zo dňa 27. januára 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/29/2009 – 53 zo dňa 01. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/29/2009 – 53 zo dňa 01. decembra 2009 **z m e ň u j e** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Účastníkom sa náhrada trov **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove č. k. 2S/29/2009 – 53 zo dňa 01.12.2009 zrušil rozhodnutie žalovaného označené v záhlaví podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“), ktorým rozhodnutím žalovaný podľa § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon o správe daní a poplatkov“) potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu – Daňového úradu Vranov nad Topľou č. 744/230/1752-38685/08/Kasa zo dňa 03.10.2008, ktorým podľa § 15 ods. 14

zákona o správe daní a poplatkov nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 2007 v sume 57 387,24 € a určil vlastnú daňovú povinnosť vo výške 599,15 €.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukazujúc na Šiestu smernicu Rady o DPH, rozsudok Európskeho súdneho dvora vo C – 409/04 T. plc. a i., uviedol, že daňové úrady nepostupovali v súlade so zásadami daňového konania upravenými v § 2 ods. 1 až 3 zákona o správe daní a poplatkov a rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z daňového konania nevyplývalo, že dôkazy predložené žalobcom boli nepravdivé, a teda že tovar nebol vyvezený do Českej republiky. Aj keď odberateľ je nezvestný a je na neho vydaný príkaz na zatknutie, v čase dodania tovaru toto dodanie spĺňalo všetky podmienky pre oslobodenie od dane z pridanej hodnoty podľa § 43 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon o DPH“).

Ďalej krajský súd uviedol, že žalobca ako dodávateľ preukázal dostatočným spôsobom, že tovar bol prepravený do iného členského štátu a že fyzicky opustil územie členského štátu dodania. Žalobca nemohol niesť zodpovednosť za konanie jeho obchodného partnera, ktorý sa mu pred uzavretím obchodného prípadu riadne preukázal živnostenským listom, občianskym preukazom a registráciou platcu dane z pridanej hodnoty. V čase rozhodovania správneho orgánu nebol preukázaný daňový podvod ako taký, ani účasť žalobcu na tomto podvode.

Krajský súd považoval za nedostatočne odôvodnený záver žalovaného, že daňový subjekt nepreukázal dostatočným spôsobom oslobodenie pri intrakomunitárnom dodaní tovaru. Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán nedostatočne posúdili, či boli splnené podmienky pre oslobodenie dodávok tovaru aj podľa čl. 28c písm. a/ prvý odsek Šiestej smernice o DPH, zmenenej a doplnenej smernicou 2000/65 v súlade s výkladom k tomuto článku podľa rozsudku vo veci C – 409/04 T. plc. a i. Žalovaný, aj keď na vec aplikoval a posudzoval ju podľa citovaných rozsudkov, vydal napadnuté rozhodnutie a prijal nesprávny právny záver, preto jeho ďalšou úlohou v konaní bude prehodnotiť vykonané dokazovanie.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia (odmeny za dva úkony právnej pomoci vrátane režijného paušálu), spolu vo výške 186,80 €, splatnú na účet právneho zástupcu žalobcu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote dňa 07.01.2010 odvolanie žalovaný, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

V odvolaní uviedol, že dôvodom, prečo krajský súd dospel k záveru vyslovenému v napádanom rozsudku sú, že sa plne stotožnil s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe. Všetky námietky totiž smerovali iba na obhajobu deklarovania dodania tovaru žalobcom tým, že preukazuje prepravenie tovaru do iného členského štátu a jeho fyzické opustenie územia dodania. Skutočné dodanie tovaru odberateľovi však žalobca nepreukázal a všetky doklady získané daňovými orgánmi svedčia o neuskutočení tohto dodania alebo nadobudnutia tovaru. Žalovaný poukázal na ust. § 43 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH v nadväznosti na ust. § 2 ods. 6 zákon o správe daní a poplatkov, t. j. posudzovanie právneho úkonu podľa jeho skutočného obsahu, nie iba deklarovaného a v nadväznosti na prvý predpoklad pre splnenie podmienok na oslobodenie od DPH podľa výkladu ESD uvedeného v rozsudku C – 409/04 T., t. j. že k nadobudnutiu tovaru v rámci Spoločenstva a k uplatneniu oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane dôjde len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa, čo v tomto prípade bolo pomyslenou medzou, ktorá viedla daňové orgány a krajský súd k odlišnému právnemu záveru.

Žalovaný uviedol, že rozsudky ESD boli využité ako samozrejmy prameň práva z dôvodu, že priamo a aj nepriamo objasňujú a vykladajú rozhodujúce inštitúty zo zákona o DPH – dodanie tovaru, ktorý je odoslaný. V daňovom konaní žalobca preukazoval iba to, že tovar bol prepravený do iného členského štátu a že fyzicky opustil územie členského štátu dodania, pričom táto podmienka je podľa žalovaného až druhým predpokladom na splnenie podmienok oslobodenia.

Žalovaný, s poukazom na rozsudok ESD vo veci C – 409/04 T. ohľadne podmienok oslobodenia, namietal záver krajského súdu, že daňové orgány nedostatočne posúdili splnenie podmienok pre oslobodenie dodávok tovaru, a že v rozpore so závermi z rozsudkov ESD vydali napadnuté rozhodnutie, a tým prijali nesprávny právny záver. Zistené skutkové okolnosti daňové orgány vyhodnotili v daňovoprávnej rovine v súlade s citovanými ustanoveniami právnych predpisov, ako aj so záverom vysloveným vo výroku 1 v rozsudku ESD vo veci C – 409/04 T..

Záverom žalovaný uviedol, že nezanedbateľnou skutočnosťou ostáva aj posúdenie princípu neutrality dane, ktorý by pri akceptovaní právneho názoru krajského súdu nebol dodržaný. Tento princíp predpokladá, že akémukoľvek zdaneniu nadobudnutia tovaru v členskom štáte určenia alebo prepravy tovaru zodpovedá oslobodenie predmetnej dodávky v členskom štáte odoslania alebo prepravy tovaru, teda kde niet zdanenia nadobudnutia tovaru v členskom štáte určenia, tam niet oslobodenia od dane v členskom štáte odoslania.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 09.12.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/4532/2009/990770-r zo dňa 27.01.2009, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Vranov nad Topľou č. 744/230/1752-38685/08/Kasa zo dňa 03.10.2008, ktorým podľa § 15 ods. 14 zákona správe daní a poplatkov nepriznal nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 2007 v sume 57 387,24 € a určil žalobcovi vlastnú daňovú povinnosť vo výške 599,15 €.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, že v súlade s § 16 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov požiadal o preverenie predložených faktúr, čo je skutočným obsahom deklarovaneho právneho vzťahu medzi dodávateľom a odberateľom, najmä či vzťah skutočne nastal, a či zúčastnenými stranami boli vysporiadané daňové povinnosti, pretože iba samotné predloženie faktúry a prepravných dokladov ešte nezaručuje, že k zdaniteľnému obchodu došlo. Z odpovede na dožiadanie vyplynulo, že miestne príslušný správca dane sa s daňovým objektom nemohol skontaktovať, pretože konateľ spoločnosti F. G. je podľa oznámenia polície nastrčená osoba – bezdomovec, po ktorom je vyhlásené celoštátne pátranie. Spoločnosť H. P., S. nemá žiadnych zamestnancov a daňové priznanie za rok 2007 nebolo podané ani po výzve, registrácia dane z pridanej hodnoty bola zrušená ku dňu 23.10.2007.

Ďalej žalovaný uviedol, že pri intrakomunitárnom dodaní tovaru a uplatňovaní oslobodenia od dane nesie zodpovednosť za bezchybné uskutočnenie zdaniteľného obchodu dodávateľ. Je predovšetkým na ňom, aby pre prípadnú kontrolu opodstatnenosti uplatneného oslobodenia od dane urobil primerané opatrenia, a zároveň, aby odstránil prípadné podozrenie, že sa dodanie tovaru neuskutočnilo. Správca dane na základe medzinárodnej výmeny informácií zabezpečil dôkaz oficiálnej inštitúcie o tom, že dožiadaný daňový subjekt neplní daňové povinnosti a konateľ spoločnosti je nezvestný. Námietka daňového subjektu, že

preložil kópiu faktúry, prepravný doklad a písomné potvrdenie prijatia tovaru odberateľa toto tvrdenie nevyvracia.

Žalovaný uviedol, že na zamedzenie rozdielneho výkladu ustanovení dane z pridanej hodnoty každého členského štátu Európskej únie slúžia rozsudky ESD, pričom poukázal najmä na rozsudky vo veci C-409/04 T. a C-184/05 T., podľa ktorých boj proti daňovým podvodom odôvodňuje v niektorých prípadoch vysoké nároky na povinnosti dodávateľa. Pri primeranosti povinností je rozhodujúce, či sa daňový subjekt podieľa na daňovom podvode, od dodávateľa môžu byť požadované všetky únosné opatrenia, ktorými sám zabezpečí, že sa nedopustí daňového podvodu. Preto pri zdaňovaní dodávateľa je okrem iného rozhodujúce, či urobil všetky dostupné a primerané opatrenia. Potvrdenie o nadobudnutí od dodávateľa nie je dôkazom o intrakomunitárnom dodaní. Z rozsudku ESD vo veci C-196/04 C. S. vyplýva, že podľa čl. 43 Európskej zmluvy má každá právnická osoba slobodu v rámci EÚ umiestniť sídlo podnikania. Sloboda umiestnenia sídla podniku predpokladá, že sa podnik trvalo a stabilne začlení do národného hospodárstva v členskom štáte. To znamená, že ide o skutočné vykonávanie ekonomickej činnosti prostredníctvom stálej prevádzkarne v tomto štáte a neurčitý čas. Predpokladom je preto skutočné usadenie a vykonávanie ekonomickej činnosti v tomto štáte.

Ďalej žalovaný v odôvodnení poukázal aj na rozsudok ESD vo veci C-73/06 P., podľa ktorého ak vyplynie zo žiadosti zaslanej v rámci medzinárodnej administratívnej spolupráce, že adresa uvedená v osvedčení o dani pre zdaniteľnú osobu nezodpovedá sídlu ekonomickej činnosti, je daňová správa oprávnená považovať podnik za fiktívny a vyvodiť z toho náležité daňové dôsledky.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona o správe daní a poplatkov zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1).

V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného

hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3), **podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.** Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy **skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane** (§ 2 ods. 6).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov, ako dôkaz možno použiť **všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi.** Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, **daňový subjekt preukazuje** skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom

dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH, oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Podľa § 43 ods. 5 zákona o DPH, platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a

a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia,

b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou,

c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu,

d) inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

Predmetom právneho posúdenia v prejednávanej veci bolo ustáliť, či žalobca dostatočným spôsobom preukázal splnenie podmienok pre oslobodenie dodávky tovaru od DPH.

Z § 43 ods. 5 zákona o DPH vyplýva, že platiteľ dane je povinný preukázať splnenie podmienok podľa odsekov 1 až 4, a zároveň dodanie tovaru.

Požiadavky pre oslobodenie dodávky tovaru v rámci spoločenstva (z členského štátu predávajúceho do členského štátu nadobúdateľa) vyplývajú zo Šiestej smernice Rady 77/388/EHS z 17.05.1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (ďalej v texte rozsudku len „Šiesta smernica“).

Podľa článku 28c A písm. a/ prvý odsek Šiestej smernice bez toho, aby boli dotknuté iné ustanovenia spoločenstva a za podmienok, ktoré samy stanovujú na tento účel pre zabezpečenie správnej a jednoduchej aplikácie výnimiek, uvedených ďalej v texte ako aj na zabránenie akémukoľvek úniku, vyhýbaniu sa či zneužitiu, členské štáty oslobodia:

a) dodávky tovaru, ako sú definované v článku 5 a 28a (5) a), expedovaného a transportovaného prostredníctvom alebo v mene dodávateľa alebo osoby nadobúdajúcej tovar mimo územia, referovaného v článku 3, ale v rámci spoločenstva, ktorý je dodaný pre inú zdaniteľnú osobu alebo nezdaniteľnú právnickú osobu, pôsobiacu ako osoba v členskom štáte inom ako je ten, ktorý je odchodovým štátom pre expedovanie alebo transport tovaru.

Výkladom tohto článku sa zaoberal ESD v rozsudku zo dňa 27.09.2007 vo veci C-409/04 T. plc a i. kde v bode 1 judikoval, že článok 28a ods. 3 prvý pododsek a článok **28c A písm. a/ prvý odsek** Šiestej smernice sa majú vzhľadom na pojem „odoslaný“ uvedený v týchto dvoch ustanoveniach vykladať v tom zmysle, že **k nadobudnutiu** tovaru v rámci Spoločenstva a k uplatneniu oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane dôjde **len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa a keď dodávateľ preukáže, že tento tovar bol odoslaný alebo prepravený do iného členského štátu a že v dôsledku tohto vývozu alebo tejto prepravy fyzicky opustil územie členského štátu dodania.**

Z uvedeného vyplýva, že ak sa jedná o odoslanie tovaru pri oslobodení od DPH, je nevyhnutné v daňovom konaní skúmať naplnenie dvoch podmienok, a to prechod práva nakladať s tovarom ako vlastník na nadobúdateľa a zároveň fyzický pohyb tovaru.

V zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, dôkazné bremeno patrí v daňovom konaní daňovému subjektu.

Nemohol sa odvolací súd stotožniť so záverom krajského súdu, že žalobca dostatočne preukázal skutočnosti, ktoré odôvodňujú oslobodenie predmetnej dodávky tovaru od DPH.

V ustanovení § 43 ods. 5 zákona o DPH sa príkladmo uvádza zoznam dokladov, ktorými možno dodanie tovaru do iného členského štátu preukázať. Zároveň však je potrebné poukázať na skutočnosť, že pre toto preukázanie nestačí iba jeho formálne, deklaratórne zdokladovanie, daňový subjekt preukazuje, že tovar skutočne fyzicky opustil územie SR a bol dodaný nadobúdateľovi, na ktorého prešlo právo nakladať s tovarom ako vlastník, čo je v súlade s jednou zo zásad daňového konania v zmysle § 2 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov.

Je na daňovom subjekte aké dôkazné prostriedky na preukázanie týchto skutočností zvolí (§ 29 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov), príkladmo možno uviesť daňové

priznanie, ktoré nadobúdateľ podal v členskom štáte určenia, nákladný list vystavený v súlade s Dohodou o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej doprave (CMR), skladové listy nadobúdateľa a i.

Vzhľadom k skutočnosti, že pri intraik komunitárnom obchode prechod tovarov cez hranice jednotlivých štátov nie je monitorovaný, nie je možné vylúčiť riziko daňových podvodov, pričom nie je v rozpore s právom Spoločenstva požadovať, aby dodávateľ **prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať**, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode (bod 65 rozsudku vo veci T.).

Prijatím dostatočných opatrení by mohol byť postup daňového subjektu vedúci k prevereniu si dôveryhodnosti osoby nadobúdateľa (obchodného partnera) ako napríklad overením v obchodnom registri, informáciách o solventnosti, pričom v prejednávanej veci, aj vzhľadom na výšku finančného objemu za dodávky tovaru, nemožno tvrdenie žalobcu pokiaľ ide o osobu nadobúdateľa, že na neho pôsobil serióznym, kultivovaným dojmom, a preto nemal dôvody skúmať jeho pomery bližšie, pokladať za uskutočnenie všetkých opatrení, ktoré bolo možno od neho rozumne očakávať.

Žalobca sa pri uskutočnení intrakomunitárneho obchodu spoliehal na tvrdenia tretej osoby, sám nepodnikol žiadne kroky, aby tieto informácie preveril. Z citovaného rozsudku vo veci T. vyplýva, že nemožno síce pričítať zodpovednosť za konanie obchodného partnera na ťarchu žalobcu, avšak pod podmienkou, že tento prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré od neho možno rozumne očakávať, navyše záver žalovaného správneho orgánu ohľadne nepreukázania dodania tovaru do iného členského štátu vychádzal priamo z konania žalobcu, ktorý vzhľadom na objektívne skutočnosti postupoval neopatrne (nepodnikol žiadne vlastné kroky na preverenie dôveryhodnosti svojho obchodného partnera, spoliehal sa na tvrdenia osoby, ktorá ho s nadobúdateľom zoznámila a ktorá zároveň mala tovar prepraviť).

Z dokladov predložených žalobcom nevyplýva, že právo nakladať s tovarom ako vlastník prešlo na nadobúdateľa, pretože skutočnosť, že žalobca predložil vyhlásenie odberateľa o prepravení tovaru do iného členského štátu nemožno považovať za určujúci dôkaz na účely oslobodenia dodávky od DPH, aj vzhľadom na skutočnosť zistené pri medzinárodnej výmene informácií, teda nebolo preukázané dodanie tovaru do iného členského štátu (s poukazom na výklad pojmu „odoslaný“ podľa judikatúry ESD), preto nepochybil žalovaný ani správny orgán prvého stupňa, keď dodanie tovaru posúdil ako zdaniteľný obchod v zmysle § 8 zákona o DPH.

Z uvedených dôvodov krajský súd, aj keď na vec použil správny právny predpis, vyložil ho nesprávnym spôsobom, pokiaľ ide o skúmanie podmienok pre oslobodenie dodávky tovaru v rámci Spoločenstva a splnenie dôkaznej povinnosti žalobcu v daňovom konaní, ohľadne ich preukázania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zmenil rozsudok krajského súdu postupom podľa ustanovenia § 220 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej a § 250ja ods. 3 vety tretej O. s. p. a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 09. decembra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská